నిరపరాధి?

వసుంధర

"మీకు ఫోన్ వచ్చింది—" అన్నాడు చిన్నారావు సంతోష్‌కుమార్‌తో.

చిన్నారావుది సంతోష్‌కుమార్‌కి ఎదురిల్లు. చిన్నారావు తండ్రి డాక్టరు. వాళ్ళింట్లో ఫోనుంది. డాక్టరుగారిది నలుగురికీ సాయపడే స్వభావం. అందుచేత వాళ్ళింటి ఫోన్ నెంబరు ఆ వీధిలో చాలా మందికి కూడా ఫోన్ నంబరయింది. చిన్నారావు వీళ్ళందరికీ వార్తాహరుడుగా పని చేస్తూంటాడు. అతడందుకు విసుక్కున్నట్లు ఎప్పుడూ కనబడదు.

చిన్నారావు టెన్త్‌క్లాసు చదువుతున్నాడు. చలాకీ అయిన కుర్రాడు. సంతోష్‌కుమార్ బీకాం ప్యాసైన నిరుద్యోగి. అందువల్ల ఆ యిద్దరికీ స్నేహానికి మంచి సమయం ఉండేది. చిన్నారావుకి సంతోష్‌కుమార్ తీరుబడి సమయాల్లో ఉచితంగా ప్రయివేటు చెబుతూ ఉండేవాడు.

"ఫోన్ ఎవరు చేశారు?" అనడిగాడు సంతోష్‌కుమార్ చొక్కా వేసుకుంటూ.

"శేషు అని చెప్పమన్నారండి —" అన్నాడు చిన్నారావు.

"పద —" అన్నాడు సంతోష్‌కుమార్. ఇద్దరూ చిన్నారావింట్లో ఫోన్ ఉన్న గదిలోకి వెళ్ళారు. వీళ్ళను చూడగానే అక్కడే కూర్చుని పత్రిక చదువుకుంటున్న చంచల లేచి వెళ్ళిపోయింది.

"మిమ్మల్ని డిస్టర్బ్ చేసినట్లున్నాను —" అన్నాడు సంతోష్‌కుమార్.

"అయ్యో — అదేం మాటండీ —" అంటూ అక్కడే ఆగిపోయింది చంచల.

చంచల ఇంటర్మీడియేట్ ఫైనలియర్ చదువుతోంది. పెద్ద అందగత్తె కాకపోయినా — అందరు పద్దెనిమిదేళ్ళ పాపల్లాగే ఈమె కూడా బాగుంటుంది. బట్టలు కాస్త ఖరీదైనవి కడుతుందేమో మరి కాస్త బాగుంటుంది. ఆ వయసులోని అందరు పిల్లల్లాగే — కాస్త వయసులోని మగాళ్ళని చూసినప్పుడల్లా ఆమె బుగ్గలు ఎరుపెక్కుతాయి. కళ్లు సిగ్గుపడతాయి.

సంతోష్‌కుమార్‌కి ఆ సిగ్గు ఇష్టం. అయితే వాళ్ళ పరిచయం అంతకు మాత్రమే పరిమితం.

"హలో — శేషూ — ఏమిట్రా విశేషాలు?" అన్నాడు సంతోష్‌కుమార్.

"చాలా ముఖ్యమైన విశేష మొకటుంది. నేను చెప్పిన చోటుకి వస్తావా?" అన్నాడు శేషు.

"ఇప్పుడేనా?"

"అవును. నీ కోసం ఎదురుచూస్తున్నాను —"

"ఏమిట్రా ఆ విశేషం?"

"ఫోన్‌లో చెప్పకూడదు...."

"అయితే సరే—ఎక్కడికి రమ్మంటావో చెప్పు—" అన్నాడు సంతోష్‌కుమార్.

"సుబ్బారావు పేటలో శివుడిగుడి పక్క కోమట్ల వీధిలో ఎడమపక్క నుంచి వరుసగా లెక్క పెట్టుకుంటూ ఎనిమిదో యింటికి వెళ్ళి సరాసరి లోపలకు తలుపులు తీసుకుని జొరబడు. నీకు నా దర్శనమవుతుంది" అన్నాడు శేషు.

"కర్మ—శివుడి గుడిదాకా వచ్చి ఆ దేవుణ్ణి దర్శించకుండా నీ దర్శనం చేసుకోవలసి వస్తోంది—"

"ఇప్పుడు విచారించినా—అప్పుడు సంతోషిస్తావు—"

"ఓ.కే—అయితే ఇప్పుడే బయల్దేరి వస్తున్నాను—" అన్నాడు సంతోష్‌కుమార్. అతను ఫోన్ పెట్టేసి చిన్నారావుకి థాంక్స్ చెప్పాడు. చంచలకు సారీ చెప్పాడు.

"అయ్యో—అదేంటండీ—" అంది చంచల. ఆమె అలా అన్నప్పుడు చాలా బాగుంటుంది. అది వినడం కోసమే సంతోష్‌కుమార్ ఆమెకు విధిగా సారీ చెప్పాడు.

సంతోష్‌కుమార్ యింటికి వెళ్ళి—"అమ్మా—నేనలా బైటకు వెళ్ళివస్తాను—" అన్నాడు.

"అప్పుడే ఏడు దాటింది. ఇప్పుడెక్కడికిరా—భోంచేసి వెదుదువుగాని—" అంది తల్లి.

"లేదమ్మా — అవతల శేషు నా గురించి ఎదురు చూస్తూంటాడు—" అన్నాడు సంతోష్‌కుమార్.

"శేషు వచ్చాడా—అయితే లోపలకు వచ్చి కూర్చోమను. అతనికి నేను కాఫీ యిస్తాను. ఈలోగా నీ భోజనం

అయిపోతుంది. ఆ తర్వాత మీరిద్దరూ ఎంత సేపు తిరిగినా ఫరవాలేదు—" అంది తల్లి.

"శేషు రాలేదమ్మా—ఫోన్ చేసి చెప్పాడు—" అన్నాడు సంతోష్‌కుమార్. అతను భోజనం చేయకుండానే యింట్లోంచి బయల్దేరాడు.

2

సరిగ్గా ఏడున్నరకు ఎవరో సంతోష్‌కుమార్ యింటి తలుపు తట్టారు. సంతోష్‌కుమార్ వదిన సరళ వెళ్ళి తలుపుతీసి—"ఓ—నువ్వా?" అంది.

"సంతోష్ ఉన్నాడండీ—" అనడిగాడతను.

"ఇంట్లో ఉన్నట్లులేదు—" అంది సరళ.

"ఎక్కడకు వెళ్ళాడో, ఎప్పుడొస్తాడో చెప్పగలరా?" అన్నాడతను.

"ఉండు. మా అత్తయ్య నడిగొస్తాను—" అంటూ లోపలకు వెళ్ళింది సరళ. కొద్దిక్షణాల్లో ఆమె సంతోష్‌కుమార్ తల్లిని వెంటబెట్టుకుని వచ్చింది.

"ఏమిటి బాబూ—శేషూ—నిన్ను కలుసుకునేందుకే మావాడు వెళ్తే—వాణ్ని కలుసుకుందుకు నువ్విక్కడికి వచ్చావ్?" అందావిడ కంగారుగా.

"నన్ను కలుసుకుందుకు వెళ్ళాడా? అంత అర్జంటు పనేమొచ్చింది చెప్మా!" అంటూ ఆలోచనలోపడ్డాడు.

"అలాగంటావేమిటి బాబూ—నువ్వు ఫోన్ చేశావని వాడు చెప్పాడు. భోంచేసి వెళ్ళరా అని చెబితే కూడా వినకుండా హడావుడిగా వెళ్ళిపోయాడు—" అంది సంతోష్‌కుమార్ తల్లి.

"నేను ఫోన్ చేశానని చెప్పాడా? అసలీరోజు నేను

ఎవ్వరికీ ఫోన్ చెయ్యలేదే?" అన్నాడు శేషు సాలోచనగా.

సంతోష్‌కుమార్ తల్లి కంగారుపడింది.

"కంగారుపడకండి— నేను డాక్టరుగారింటికి వెళ్ళి విషయం కనుక్కువస్తాను—" అన్నాడు శేషు.

అయితే జరిగిందేమిటో శేషు వూహించుకుంటున్నాడు. సంతోష్‌కు కొందరు అలగా స్నేహితులున్నారు. అలాగా అంటే అనాగరికులని కాదు. సంతోష్ తల్లి వాళ్ళను అలగా అంటుంది. షాపుల్లో కాపుసారా తాగేవాడికీ, బారుల్లో తాగి తందానాలాడేవాళ్ళకీ తేడా లేదంటుందావిడ.

అయితే సంతోష్‌కి బార్సుకి వెళ్ళటం యిష్టమే! కానీ కంపెనీ ఉన్నప్పుడు మాత్రమే వాటికి వెడతాడు. చూచాయగా యింట్లో ఆ విషయం తెలుసు. సాధ్యమైనంతవరకూ ఆ విషయంలో అతన్ని అదుపులో ఉంచాలని చూస్తున్నారు. ఈ రోజుల్లో బార్స్‌కి వెళ్ళటం పాపమేకానీ, తప్పుకాదనీ, ఎంత చెప్పినా ఆవిడ వినదు. అందువల్ల ఎప్పుడైనా యెవరైనా బార్స్‌కి ఆహ్వానిస్తే సంతోష్ శేషు పేరు చెబుతూంటాడు.

శేషు అంటే ఆ ఇంట్లో ప్రత్యేకమైన గౌరవముంది. అతను చదువులోనేగాక ప్రవర్తనలో కూడా బుద్ధిమంతుడు. అతను బార్సుకి వెళ్ళడు. ఎరిగున్నవాళ్ళు చాలామంది ఇళ్ళలో అతడి గురించి చెప్పుకుంటారు. హాయిగా కాపురం చేసుకోవాలని కలలుగనే అతడి బంధువుల పిల్లలు చాలామంది అతడితో వివాహానికి ఉవ్విళ్ళూరుతున్నారు.

శేషు కూడా సంతోష్‌లాగే నిరుద్యోగి. ఉద్యోగం

వచ్చేదాకా పెళ్ళిచేసుకునే ఉద్దేశ్యమతడికి లేదు.

తన పేరు చెప్పి సంతోష్ యెక్కడికో బార్‌కి వెళ్ళి ఉంటాడని అనుకుంటూ శేషు యెదురింటికి వెళ్ళాడు.

అతను వెళ్ళేసరికి అక్కడ చంచల ఒక్కత్తే వుంది. ఆమెను చూస్తూ అతను—"మిమ్మల్ని డిస్టర్బ్ చేసినట్లున్నాను—" అన్నాడు.

"అయ్యో—అదేంటండీ—" అందామె.

ఆమెకది ఊతపదం. దాని గురించి శేషు, సంతోష్ చెప్పుకుని నవ్వుకుంటుంటారు. వీలైనప్పుడల్లా ఆమెచేత ఆ పదం అనిపించటం ఆ మిత్రులకు సరదా.

"ఇందాకా మీ యింటికి సంతోష్ వచ్చాడటగా?"

"అవును—మీరు ఫోన్ చేసి పిలిస్తే వచ్చారాయన!"

"నేనేనని మీకెలా తెలుసు?"

"అయ్యో—అదేంటండీ— పేరు చెప్పారుగా?" అంది చంచల.

"యెవరో కావాలని పేరు అబద్ధం చెప్పి ఉంటారు. సంతోష్ వచ్చాక తన అసలు పేరు చెప్పి ఉంటాడు—"

"అయ్యో—అదేంటండీ—ఆయన హలో—శేషూ అనే మాట్లాడారు కూడా!" అంది చంచల.

"ఓ విషయం చెప్పమంటారా—అతనికి నేను ఫోన్ చేయలేదు—" అన్నాడు శేషు.

"అయ్యో — అదేంటండీ!" అంది చంచల ఆశ్చర్యంగా.

"అదే మరి! అతనిప్పుడెక్కడికి వెళ్ళాడో తెలియదు" అన్నాడు శేషు.

చంచల క్షణం ఆలోచించి—"ఆయనెక్కడికి వెళ్ళారో నేను చెప్పగలను—" అంది.

"యెలా?" అన్నాడు శేషు ఆశ్చర్యంగా.

"నా చెవులు చాలా సున్నితం. ఫోన్‌లో అవతలి వాళ్ళేం మాట్లాడుతున్నారో రిసీవర్ లేకపోయినా చెప్పేయగలను. అందుకే నాన్నగారు నన్ని గదిలో కూర్చోమంటూంటారు. ఆయనకు చాలా పరధ్యానం. ఫోన్‌లో అవతలివాళ్ళు మాట్లాడేది వింటూ ఆయన ఆలోచనలో పడిపోతూంటారు. అప్పుడు నేను ఆయనకు అవతలవాళ్ళు మాట్లాడింది చెబుతుంటాను. ఇందాక సంతోష్‌కుమార్ గారితో ఫోన్‌లో ఆ శేషు అన్నాయన ఏం చెప్పారో అంతా నేను విన్నాను-" అంది చంచల.

"ఫోన్ చేసింది శేషు కాదండీ-నేనే కదా శేషుని-"

"ఆయనకు ఇదే పేరులో ఇంకెవరైనా స్నేహితులున్నారేమో—" అంది చంచల.

"పాయింటే — కాని అతని స్నేహితులంతా నాకు తెలుసు. అతడికి నేనొక్కడినే శేషుని—" అని క్షణం ఆగి—"దానికేంలెండిగానీ — ఫోన్‌లో అతడి కేమని చెప్పారో చెప్పండి—" అన్నాడు శేషు.

"సుబ్బారావు పేటలోని శివుడి గుడిపక్క కోమట్ల వీధిలో ఎడమపక్కనుంచి వరుసగా లెక్కపెట్టుకుంటూ యెనిమిదో యింటికి వెళ్ళి సరాసరి లోపలకు తలుపులు తోసుకుని చొరబడు. నీకు నా దర్శనమవుతుంది—" అంది చంచల.

"ఏమన్నారా?" అన్నాడు శేషు అప్రయత్నంగా.

"అని ఫోన్‌లో అతను సంతోష్‌కుమార్ గారికి చెప్పాడు—" అంది చంచల.

శేషు నవ్వేసి—"మీకు హిస్టరీలో నూటికి యెనభైగా మార్కులు వస్తాయనుకుంటాను—" అన్నాడు.

"మీకెలా తెలుసు?" అంది చంచల ఆశ్చర్యంగా.

"జ్ఞాపకశక్తి ఒక్కటే హిస్టరీలో మార్కులు తెగల్గుతుంది. అదిసరేలెండి—ఓ చిన్న తెల్లకాగితం యిస్తారా?" అనడిగాడు శేషు.

"యెందుకూ?" అంది చంచల ఆశ్చర్యంగా.

"నాకు లెక్కల్లో బాగా మార్కులొస్తాయి కానీ హిస్టరీలో రావు. ఇప్పుడు మీరు చెప్పిన అడ్రసు అప్పుడే మర్చిపోయాను. రాసుకుంటేగానీ గుర్తుండదు—"

ఆమె అతడికి తనే రాసిచ్చింది.

"చాలా థాంక్సండీ మీ సాయం మరవలేను—" అన్నాడు శేషు అక్కణ్ణించి కదులుతూ.

"అయ్యో—అదేంటండీ—" అంది చంచల.

శేషు నవ్వుకుంటూ బయటకు వచ్చేసి—"సంతోష్‌కు థాంక్స్ చెప్పుకోవాలి. పాపం ఈరోజు చాలాసేపు సరదాగా మాట్లాడింది—" అనుకున్నాడు.

3

"ఎనిమిది—" అనుకున్నాడు సంతోష్‌కుమార్. అతనా వీధిలో ఒకో యింటినే లెక్కపెట్టుకుంటూ ఎనిమిదో యింటిముందు ఆగాడు.

అది చిన్న పెంకుటిల్లు. వీధిలోకి రెండు అరుగులున్నాయి. రెండు అరుగులకీ మధ్య మెట్లున్నాయి.

సంతోష్‌కుమార్ మెట్లెక్కి తలుపు తోశాడు. వెంటనే తెరుచుకున్నాయి.

ఎదురుగా కాస్త దూరంగా ఓ కుర్చీ—అందులో ఓ వ్యక్తి కూర్చొని వున్నారు.

"నువ్వా?" అన్నాడు సంతోష్‌కుమార్ ఆశ్చర్యంగా.

"తలుపులు దగ్గరగా వేసి—ఆ కుర్చీలో కూర్చో—"

అన్నాడా వ్యక్తి. సంతోష్ అలాగే చేశాడు.

"నేను శేషు పేరు ఎందుకు చెప్పానో తెలుసా? ఇక్కడికి నిన్నెవరు పిలిచారో ఎవ్వరికీ తెలియకూడదు. నువ్వు తలుపులు తోసేవరకూ శేషునే చూస్తాననుకున్నావు కదూ" అన్నాడతను.

"అవును. కానీ నీ విషయం రహస్యంగా వుండాలని ఎందుకనుకున్నావు?" అన్నాడు సంతోష్.

అతను నవ్వి—"అదొక్కటే కాదు. ఈ ఇల్లు కూడా నాదికాదు. ఇందులోకి నేను ప్రవేశించినట్లు ఎవ్వరికీ తెలియదు—" అన్నాడు.

"అదేమిటి?" అన్నాడు సంతోష్ ఆశ్చర్యంగా.

"ఈ యింట్లో అద్దెకుంటున్నతని భార్యాబిడ్డలు నెళ్ళాళ్ళుగా ఊళ్ళోలేరు. అతనేమో నాలుగురోజులక్రితం ఊరికెళ్ళాడు. వెళ్ళేముందు ఇంటి తాళం చెవులు తన స్నేహితుడికిచ్చాడు. అతడి దగ్గర నేనవి కొట్టేశాను. ఆ విషయం అతడికి తెలియదు. తెల్లవారుజామున ఇంటి తాళంతీసి ఎవరూ చూడకుండా ఇంట్లో ప్రవేశించాను", అన్నాడతను.

"ఎందుకిదంతా?" అన్నాడు సంతోష్ ఇంకా ఆశ్చర్యంనుండి తేరుకోకుండా.

"ఇంకా చెబుతా విను. ఇంట్లోంచి బయటకు వెళ్ళేటప్పుడు కూడా—దొడ్డిదారి ఒకటి చూసుకున్నాను. నేనీ యింట్లోంచి బైటకు వెళ్ళటం ఎవరికీ తెలియదు—" మళ్ళీ అన్నాడతను.

సంతోష్ కుతూహలంగా వింటూ—"ఇంకా చెప్పు!" అన్నాడు.

"చాలాకాలంగా నాకో సరదా ఉంది. అందుకే

నిన్ను పిలిపించాను—" అన్నాడతను.

"నువ్వు నన్ను సస్పెన్స్‌లో కాల్చేస్తున్నావు—" అన్నాడు సంతోష్.

అతను సంతోష్‌కుమార్‌కి తన చేతులు చూపించి— "చూశావా—యెక్కడా నా వేలిముద్రలు దొరకవు. రెండు చేతులకూ గ్లొవ్స్ తొడుక్కున్నాను. థ్రిల్లింగా లేదూ?" అన్నాడు.

"చాలా థ్రిల్లింగ్‌గా వుంది. ఇంక విషయమేమిటో చెప్పు—" అన్నాడు సంతోష్‌కుమార్.

"సింపుల్‌గా చెప్పాలంటే నేనో హత్య చేయాలనుకుంటున్నాను—" అన్నాడతను.

"హత్యా?" అన్నాడు సంతోష్ తెల్లమొహంవేసి.

"అందుకే యింత పకడ్బందీగా ఏర్పాట్లు చేసుకున్నాను—" అన్నాడతను.

"అసలు నువ్వు హత్య చేయడమెందుకు?"

"పట్టుబడని హంతకుడిగా జీవించాలన్న కోరిక తీరడానికి హత్య ఒక్కటే సాధనం నాకు" అన్నాడతను.

"అదేం కోరిక?" అన్నాడు సంతోష్.

"ఇలా అడుగుతావని నాకు తెలుసు. అందుకే నిన్ను పిలిచాను. నేనో హత్య చేస్తాను. వెళ్ళిపోతాను. తర్వాత హత్య విషయం అందరికీ తెలుస్తుంది. పోలీసులు, డిటెక్టివ్‌లు బయల్దేరతారు. పరిశోధన ప్రారంభిస్తారు. యెవరెవరినో అనుమానిస్తారు. కేసు నడుస్తూనే ఉంటుంది. కానీ ఏవీ తేలదు. ఇవన్నీ నేను వింటూ చూస్తూ ఉంటాను. పొరపాటున కూడా ఎవ్వరూ నన్ను అనుమానించలేరు. యెందుకంటే హత్యకు మోటివ్ లేదు కాబట్టి.

అలాంటి పరిస్థితిలో ఎంత థ్రిల్లింగ్ గా ఉంటుందంటావ్?" వున్నాడతను.

"నాకేం అలా అనిపించటంలేదు. తీరికూర్చుని హంతకుడివనిపించుకోవడంవల్ల ఏం సాధిస్తావ్?"

"ఉల్లిపాయ పకోడీలు రోడ్డుమీద వేసి అమ్మినవాడు నాలుగేళ్ళలో మేడలు కడుతున్నాడు. అది దోపిడీ. వేలిముద్ర వేయలేనివాడు రాజకీయ నాయకుడై మన్ని పాలిస్తున్నాడు. అది దౌర్భాగ్యం. ఇలాంటి వారి మధ్య బ్రతుకుతున్నప్పుడు ఇలాంటి థ్రిల్సేకదా మనకు ఆనందాన్ని కలిగించేవి! మనమంతా దోపిడీదారుల్నీ, నయవంచకుల్నీ సహిస్తున్నాం. అలాంటప్పుడు హంతకుల్ని మాత్రం ఎందుకు సహించలేము? సహించాలి. సహించి తీరాలి. మొదటి హత్య విజయవంతమైతే ఇలాగే ఇంకా హత్యలు చేసుకుంటూ పోతాను. అంటే నాకు హత్యల హాబీపైన ఆసక్తి ఉన్నదన్నమాట!" అన్నాడతను.

"అంతా బాగానేవుంది. ఇందులో నా ప్రమేయమేముంది?" అన్నాడు సంతోష్‌కుమార్.

"చెప్పనా?" అంటూ అతను లేచి నిలబడ్డాడు— ఏదో రహస్యం చెప్పబోతున్నట్లుగా సంతోష్‌కుమార్ మీదకు వంగాడు. అతనేం చెప్పబోతున్నాడో అన్నట్లు సంతోష్‌కుమార్ కూడా ముందుకు వంగాడు.

సరిగ్గా అప్పుడే బయటనుంచి తలుపులు తెరుచుకున్నాయి. ఇద్దరూ చటుక్కున వెనక్కి తిరిగారు.

"చంచల చాలా కరెక్టుగా చెప్పిందే—" అన్నాడు శేషు ఆ యిద్దర్నీ చూస్తూ.

సంతోష్ ఆశ్చర్యంగా—"అరే నువ్విక్కడికి వచ్చేవేం?" అన్నాడు.

"డాక్టరు గారమ్మాయి చంచల ఫోన్‌లో సంభాషణ స్పష్టంగా వినగలదట. నువ్విక్కడుంటావని ఆమె చెప్పింది—" అన్నాడు శేషు. తర్వాత అక్కడున్న వ్యక్తి కేసి చూసి—"ఇతనెవరు?" అన్నాడు.

"తర్వాత చెబుతాను. ముందు తలుపు గడియ వేసి రండి—" అన్నాడతను.

శేషు తలుపు గడియవేసి వచ్చాడు. ఆ వ్యక్తి—"యిప్పుడు నాకు మరింత సరదాగా ఉంది. నేను చేయ బోయే హత్యకు ప్రత్యక్ష సాక్షి కూడా ఉంటాడు. కానీ ఏమీ చేయలేడు—" అంటూ జేబులోంచి రివాల్వర్ తీశాడు.

శేషు, సంతోష్‌కుమార్ రివాల్వర్ వంక ఆశ్చర్యంగా చూశారు.

"ముందు నేను—ఓ చేత్తో నోరుమూసి—రెండో చేత్తో కత్తితో పొడిచి చంపాలనుకున్నాను. కానీ అందుకు వీలుపడలేదు. ఇది సైలెన్సర్ అమర్చిన రివాల్వర్. యిప్పుడు సంతోష్‌కుమార్ చస్తాడు. శేషు చూస్తాడు—" అంటూ చటుక్కున రివాల్వర్ పేల్చాడు. సంతోష్ కుమార్ దీనికి సిద్ధపడి ఉన్నట్టులేదు. అతను కేక కూడా పెట్టకుండా కుప్పలా కూలిపోయాడు.

"సంతోష్!" అంటూ శేషు అటు వెళ్ళబోయాడు.

"మిస్టర్ శేషూ! అడుగు ముందుకు వెయ్యబోయే ముందు ఒక్కక్షణం ఆలోచించు. ఈ గదిలో ఓ హత్య జరిగింది. హతుడితో నీకు పరిచయముంది. ఈ గదిలో నేను మసలినా నాకు సంబంధించిన ఆధారాలేమీ లేవు. హత్య జరుగుతుందని తెలుసు కాబట్టి నేనా జాగ్రత్తలన్నీ తీసుకున్నాను. యిప్పుడు నేను బైటకు వెళ్ళిపోతున్నాను.

కాసేపటిదాకా నువ్వు బైటకురాకు. తర్వాత నీ దారినే నువ్వు గప్ చిప్ గా వెళ్ళిపో. పోలీసులు నిన్నే అను మానించే అవకాశాలెక్కువుంటాయి—" అన్నాడు.

"యెవర్నువ్వు?" అన్నాడు శేషు.

"నా గురించి తెలుసుకొని లాభంలేదు. నన్ను హంత కుడిగా పట్టివ్వాలని ప్రయత్నించకు. అందువల్ల మరో హత్య జరుగుతుంది తప్పితే ప్రయోజనంలేదు—" అన్నాడు ఆ వ్యక్తి. తర్వాత అతను గదిలోంచి దొడ్డిదారిన బయటకు వెళ్ళిపోయాడు.

శేషుకి క్షణంపాటు ఏం చేయాలో తోచలేదు. తన మిత్రుడిలో యింకా ప్రాణం ఉంటుందేమోనని అతడికి ఆశ కలిగింది. ఎట్టి పరిస్థితుల్లోనూ అతడినలా వదిలేసి పోవడం న్యాయం కాదనిపించింది. అతను తెగించి సంతోష్ను సమీపించి చూశాడు. మనిషిలో ఎక్కడా చలనంలేదు. శ్వాస ఆడటంలేదు. సంతోష్ చచ్చి పోయాడన్న దాంట్లో సందేహం లేదు. ఆ దుర్మార్గుడు సంతోష్ని సూటిగా గుండెల్లోకి కాల్చి చంపాడు.

శేషు బుర్ర చురుగ్గా పనిచేయసాగింది. తనీ యింటికి వెళుతున్నట్లు చంచలకు తెలుసు. తనిక్కడకు వచ్చిన ఆధారాలున్నాయి. పోలీసులవద్ద యెలాగూ తన పేరు బయటపడక తప్పదు. ముందుగా తనే ఈ విషయం పోలీసులకు చెప్పడం మంచిది. కానీ పోలీసులకు చెప్పే ముందు....

4

"నువ్వు చెప్పింది చాలా విచిత్రంగా వుంది. యెవ్వరూ నమ్మరు—" అన్నాడు డిటెక్టివ్ వెంకన్న.

"అందుకే పోలీసులకంటె ముందుగా మీ దగ్గరకు

వచ్చాను. నేను నిరపరాధిని. నన్ను మీరే రక్షించాలి" అన్నాడు శేషు. అతడి శరీరంలో అప్పుడే సన్నని వణకు ప్రారంభమైంది.

"రాజమ్మా—ఒకసారి అంతా చదువు—" అన్నాడు వెంకన్న. అతడి అసిస్టెంట్ రాజమ్మ శేషు చెప్పినదంతా తను రాసిన నోట్సు చదివింది. వెంకన్న సీతమ్మను కూడా చదవమన్నాడు. ఆమె కూడా చదివింది. ఇద్దరి నోట్సూ ఒక్కలాగే వున్నాయి.

వెంకన్న తలపంకించి—"నేను నమ్మలేకపోతున్నాను. నువ్వేదో దాస్తున్నావు—" అన్నాడు.

"అక్షరం పొల్లుపోకుండా అంతా నిజమే చెప్పాను. నన్ను నమ్మండి—" అన్నాడు శేషు.

వెంకన్న ఫోన్ ఎత్తి పోలీసులకు హత్య గురించి చెప్పాడు. తర్వాత శేషువంక తిరిగి—"శవం పోలీసుల చేతిలో పడుతోంది. నీకై నువ్వు పోలీసుల వద్దకు వెళ్ళటం మంచిది. నేనే నిన్ను వాళ్ళ దగ్గరకు తీసుకు వెడతాను. నువ్వు చెప్పింది నిజమే అయితే నేను నిన్ను రక్షించగలుగుతాను—" అన్నాడు.

శేషు మౌనంగా తలవంచి—"హంతకుణ్ని కళ్ళారా చూశాను. యెక్కడ చూసినా గుర్తుపట్టగలను—" అన్నాడు.

తర్వాత పనులు చకచకా జరిగిపోయాయి. పోలీసులు శేషు ఇచ్చిన రిపోర్టు నోట్ చేసుకున్నారు. అతణ్ని కస్టడీలోకి తీసుకుందామనుకున్నారు. కానీ వెంకన్న హామీపైన వదిలిపెట్టారు. వెళ్ళేముందు వెంకన్న—"హంతకుడు రెడీమేడ్‌గా వున్నాడు గదా అని ఈ శేషుని మీరీ కేసులో ఇరికించడానికి ప్రయత్నించకండి.

అతడికి నా రక్షణ వుంది. అతడు హంతకుడు కాదని నేను విశ్వసిస్తున్నాను. అదే విశ్వాసంతో మీరూ పరిశోధన ప్రారంభించండి—" అంటూ ఇన్స్పెక్టర్ని హెచ్చరించి మరీ వచ్చాడు.

సంతోష్‌కుమార్ హత్యావార్త విని తల్లిదండ్రులు షాక్ తినేశారు. ఇంటిల్లిపాదీ శోకసముద్రంలో మునిగి పోయారు. శేషు ద్వారా జరిగింది విన్నారు. అతడితో పాటే వారింటికి వెళ్ళిన వెంకన్న—"ఇప్పుడు మీరు విచారించి లాభం లేదు. హంతకుణ్ని పట్టుకోవడంలో నాకు సాయపడండి—" అన్నాడు.

అయితే వెంకన్నకు సాయపడే ఓపిక సంతోష్ కుమార్ అన్నకు తప్ప మరెవ్వరికీ ఉన్నట్లులేదు. వెంకన్న అతణ్ని సంతోష్‌కుమార్ స్నేహితుల గురించి అడిగాడు.

"వాడి స్నేహితులకు లెక్కలేదు. ఒక్క శేషు తప్ప మిగతా వాళ్ళెవ్వరూ మంచివాళ్ళు కారు. మా యింటికొచ్చేది అతనొక్కడే—అతను తప్ప ఇంకెవ్వరూ మాకు సరిగ్గా తెలియరు—" అన్నాడు సంతోష్‌కుమార్ అన్న పద్మనాభం.

పనికొచ్చే సమాచారమేదీ వెంకన్నకు అక్కడ లభించలేదు. అతను శేషుని తీసుకొని మారు వేషంలో వరుసగా నాలుగు రోజులు బార్ కి వెళ్ళాడు. సంతోష్ కుమార్ వెళ్ళే బార్ ఆ ఊళ్ళో అదొక్కటే!

నాలుగో రోజున శేషు—దూరంగా బీరు తాగుతున్న ఓ వ్యక్తిని చూపించి—"అతనే హంతకుడు—" అన్నాడు.

వెంకన్న ఆశ్చర్యపడి ఓసారి ఆ వ్యక్తివంకా శేషు వంకా మార్చి మార్చి చూశాడు. శేషు కళ్ళు ఆనందంతో

మెరుస్తున్నాయి. ఆ వ్యక్తి వెంకన్నకు అపరిచితుడు కాదు. అతడు ప్రభాకరం. వెంకన్నకు స్నేహితుడి తమ్ముడతను. వెంకన్న స్నేహితుడు జనార్దనం చాలా పర్యాయాలు తన తమ్ముడు ప్రభాకరం గురించి చెప్పాడు.

ప్రభాకరం బుద్ధిమంతుడు. కానీ చిల్లర తిరుగుళ్ళున్నాయి. చెడు సావాసాలు కూడా వున్నాయి. మనిషికి డబ్బు పిచ్చి వుంది. డబ్బుకోసం ఏమైనా చేయాలనీ, ఎలాగో అలా చాలా డబ్బు సంపాదించాలనీ కలలు కంటున్నాడు. అతడు గ్రాడ్యుయేటు. నిరుద్యోగి. అన్నకు భారంగా వున్నాడు.

అతణ్ని బుద్ధిమంతుడని ఎందుకనాలంటే—అతను అన్నా వదినలను గౌరవిస్తాడు. అన్న యెదురుగా సిగరెట్టయినా తాగడు. తను సంపాదించేదాంతో అన్నా వదినెలను సుఖపెట్టాలని కూడా మనస్ఫూర్తిగా అనుకుంటున్నాడు. ఒకరోజు పేకాటలో రెండువందలు నెగ్గి వదినకు చీర కొన్నాడు. ఆ విషయం తెలిసినపుడు జనార్దనం చాలా బెంగపడ్డాడు. పేకాటలో రెండువందలు ఓ రోజు నెగ్గాడంటే చాలా రోజులు అంతలేసి మొత్తాలు పోగొట్టుకుంటూ కూడా ఉండాలిగదా—వాడికా డబ్బు ఎలా వస్తోంది?

వెంకన్నకు ప్రభాకరం గురించి అంతా గుర్తుకొచ్చింది.

"బాగా చూడు. ఆ గళ్ళ చొక్కా అతణ్ని గురించేగా నువ్వు చెబుతున్నావు?" అన్నాడు వెంకన్న.

"అవును—" అన్నాడు శేషు.

వెంకన్న అతణ్ని బాగా గుర్తుపెట్టుకుని—"సరే—నువ్వెళ్ళు—నా పని నేను ప్రారంభిస్తాను—" అన్నాడు. శేషు వెళ్ళిపోయాడు.

శేషు చెప్పినంత మాత్రాన ప్రభాకరం హంతకుడై పోడు. అసలు శేషు నిజమే చెబుతున్నాడా? అన్నది మొదటి అనుమానం. శేషు నిజమే చెబుతున్నాడనుకుంటే—అది నలుగురూ నమ్మతారా అన్నది రెండవ అనుమానం.

ఒక హత్యలో శేషు అనుమానితుడు. హంతకుడి పక్కనే అతడున్నాడన్న ఆధారాలున్నాయి. కానీ ఆ హత్య తను చేయలేదనీ ప్రభాకరం చేశాడనీ శేషు అంటున్నాడు. ప్రభాకరం హత్యాస్థలంలో ఉన్నాడన్న ఆధారం కూడా ఏమీ లేదు. అసలీ ప్రభాకరానికీ సంతోష్‌కుమార్‌కీ సంబంధమెలా ఏర్పడిందో తెలుసుకోవాలి.

వెంకన్న చకచకా నడుచుకుంటూ ప్రభాకరాన్ని సమీపించి—"హలో!" అన్నాడు.

"హాయ్—" అన్నాడు ప్రభాకరం.

"నీతో అర్జంటుగా మాట్లాడాలి. బయటకువస్తావా?" అన్నాడు వెంకన్న.

"ఏం మాట్లాడతావ్?" అన్నాడు ప్రభాకరం.

"డబ్బు. నీకు పదివేల రూపాయలు లాభించే బేరం-" అన్నాడు వెంకన్న.

ప్రభాకరం వెంటనే వెంకన్ననుసరించాడు. ఇద్దరూ కలిసి ఓ పార్కులో దూరారు.

"నాకు కావలసింది సూటిగా చెబుతాను. నువ్వో మనిషిని హత్యచేసి పెట్టాలి. అడ్వాన్సు అయిదువేలు—"

ప్రభాకరం ఆశ్చర్యంగా వెంకన్నవంక చూసి—"నువ్వెవరితో మాట్లాడుతున్నావో? నేను కిరాయి హంతకుణ్ని కాను. హత్యలంటేనే భయపడే సామాన్యుణ్ణి.

అయినా నేను హత్యలు చేస్తానని ఎవరు చెప్పారు నీకు?" అన్నాడు.

"నా మనుషులు నగరంలో అనుక్షణం నీవంటివాళ్ళ కోసం గాలిస్తూనే ఉంటారు. ఎంతో తెలివిగా నువ్వు చేసిన ఓ హత్య వాళ్ళ కళ్ళబడింది. నాకు సందేశం అందింది—" అన్నాడు వెంకన్న.

"అయితే నీకో సలహా. నువ్వు నా మనుషుల్ని నమ్మకు. నాలాంటి వాళ్ళను నమ్మకుంటేనే కొంత ప్రయోజనం. డబ్బు ఖర్చులేకుండానే నేను నీకో సాయం చేయగలను-" అన్నాడు ప్రభాకరం.

వెంకన్న ఆత్రుతగా—"ఏమిటో చెప్పు—" అన్నాడు.

"ఇటీవల ఎంతో తెలివిగా హత్యచేసిన ఒక మనిషి పేరు, చిరునామా కూడా నాకు తెలుసు. కావాలంటే ఆ వివరాలిస్తాను. వెళ్ళి నీ అదృష్టం ప్రయత్నించుకో—" అన్నాడు ప్రభాకరం.

వెంకన్న ఆత్రుతగా నోట్ బుక్, పెన్ పట్టుకున్నాడు.

ప్రభాకరం శేషు వివరాలిచ్చాడు.

5

రెండు రోజులు నీడలా వెన్నంటి ప్రభాకరం గురించి వెంకన్న కొన్ని వివరాలు తెలుసుకున్నాడు.

అతను ఉదయం పదింటికి ఇల్లు వదిలి మళ్ళీ ఏ అర్ధరాత్రో ఇల్లు చేరుకుంటాడు. లక్షాధికారి బంగారయ్య ఇంట్లో అతను చాలాఎక్కువసేపు ఉంటాడు. బంగారయ్య కూతురు కనకంతో అతను కాస్త చనువుగా ఉన్నట్లు వెంకన్నకు అర్థమయింది. ఆ వయసు పిల్లలమధ్య ఆ మాత్రం చనువు అపార్థాలకు దారితీయడంలో పెద్ద

సందేహం లేదు. అయితే బంగారయ్య ఈ విషయం పట్టించుకున్నట్లు లేదు.

కనకానికి తండ్రి బంగారయ్య పోలిక రాలేదు. అలాగని ఆమెది తల్లి పోలికా కాదు. ఒకప్పుడు బంగారయ్య ఏమీ లేనివాడనీ—జీవితంలో ప్రగతి పథాన్నధిరోహించడానికి అతడు పెట్టుబడిగా భార్య శరీరాన్ని కూడా ఉపయోగించుకున్నాడని చాలామంది చెప్పుకుంటూంటారు. అందువల్ల కనకం సౌందర్యం ఎవరికీ ఆశ్చర్యాన్ని కలిగించదు. అయితే ఆశ్చర్యం కలిగించేవల్లా ఆమె బుద్ధులు.

కనకానికి క్లబ్బులకు వెళ్ళి పేకాడ్డం సరదా. బార్స్‌కి వెళ్ళి తాగడం సరదా. మగాళ్ళతో కలిసి కాబరే డాన్సులు చూడ్డం సరదా. కానీ ఆడపిల్లకు, అందులోనూ వయసులో ఉన్నది—మీదు మిక్కిలి అందగత్తె అయినప్పుడు ఇలాంటి సరదాలు శీలాంతకం కాగలవు. ఆడదానికి శీలాంతకమంటే ప్రాణాంతకమని విజ్ఞుల అభిప్రాయం.

అలాగని కూతుర్ని కట్టిపడేయడమూ కష్టం. రహస్యంగానైనా ఆమె తాననుకున్న పని చేసివస్తుంది. అందువల్ల ఇంకా నష్టం.

బంగారయ్య బాగా ఆలోచించి ప్రభాకరాన్నెన్నుకున్నాడు. ఓ రోజున ఉద్యోగం కోసం ప్రభాకరం బంగారయ్యను చూడబోయాడు. డబ్బుకోసం అతడే పనైనా చేస్తాడని గ్రహించిన బంగారయ్య అతన్ని తన కూతురికి బాడీగార్డుగా ఎన్నుకున్నాడు.

"అమ్మాయి ఎక్కడికి కావాలంటే అక్కడికి తీసుకెళ్ళు. ఏం చెయ్యమంటే అది చెయ్యి. ఎంత డబ్బు ఖర్చయినా

నేను భరిస్తాను. ఎవరు దాని వంటిమీద చెయ్యి వెయ్య కూడదు. ఎవ్వ కూడా చెయ్యి వేయడంమించి ముందుకు వెళ్ళకూడదు! దాని బలహీనత కనిపెట్టి దానిని వశపర్చు కున్నావో—తర్వాత సర్వేమయ్యావో ఎవరికీ తెలియ కుండా పోతావు—" అన్నాడు బంగారయ్య.

ఆ రోజునుంచీ అతను కనకానికి బాడీగార్డయ్యాడు.

వాకబు చేయగా వెంకన్నకు తెలిసిన కథ ఇది. మరి ప్రభాకరం కనకంతో ఏంచేస్తున్నాడో, ఎలా ఉంటు న్నాడో తెలుసుకోవడం కష్టం.

ప్రభాకరం చాలా తెలివైనవాడు. అతను ఎక్కడా ఎవరితోనూ హత్య గురించి మాట్లాడటంలేదు. అతడికి సంతోష్‌కుమార్ పరిచయమెలాగయిందో తెలుసుకోవటం కష్టంగా వుంది వెంకన్నకు.

బాగా ఆలోచించి అట్నించి నరుక్కురావాలను కున్నాడు వెంకన్న. అతడు తన అసిస్టెంటుకు కనకం గురించి వాకబు చేయమని చెప్పాడు. వాళ్ళు తమ స్నేహితురాండ్ర సహాయంతో కనకం గురించి వాకబు చేశారు. అన్నింట్లోకీ ముఖ్యమైన విశేషమేమిటంటే కనకానికి మగాళ్ళ పిచ్చి. అందమైన మగవాళ్ళ పొందు కోసం ఆమె తహతహలాడుతూంటుంది. బంగారయ్య కూతురికి బాడీగార్డుని నియమించడానికి ఇది కూడా ఓ ముఖ్యకారణం.

"అయితే కనకం మీద వల విసరాలి—" అన్నాడు వెంకన్న.

"ధర్మారావు అందుకు బాగా పనికొస్తాడు—" అంది సీతమ్మ.

ధర్మారావు సీతమ్మ బాయ్ ఫ్రెండ్స్‌లో ఒకడు. అతను చూపులకు నవమన్మధుడిలా ఉంటాడు.

ధర్మారావు ఓ రోజున క్లబ్బులో కనకాన్ని పలకరించాడు.

"హాయ్—గ్లాడ్ టూ మీట్యూ—" అంది కనకం ఆనందంగా చేయిసాచి.

ధర్మారావు ఆమె చేతిని అందుకుని గట్టిగా నలిపాడు. కనకం పరవశించింది తప్పితే బాధపడలేదు.

ధర్మారావు తన వివరాలు చెప్పి—"ఈ క్లబ్బులో కాలం వృధాచేస్తారెందుకు? సరదాగా ఎక్కడికైనా వెళ్ళి కబుర్లు చెప్పుకుందాం!" అన్నాడు.

కనకం సంతోషంగా తల వూపింది. ఈలోగా పక్కనే ఉన్న ప్రభాకరం కలగజేసుకుని—"మిస్టర్ ధర్మారావ్! ఆడపిల్లలతో సరదాగా కబుర్లాడాలనుకోవడం వంటికి మంచిదికాదు—" అన్నాడు.

"హల్లో—నువ్వెవ్వరు?" అన్నాడు ధర్మారావు ఆశ్చర్యంగా.

"మిస్ కనకానికి కావలసినవాడిని. కాబోయేవాడిని" అన్నాడు ప్రభాకరం.

"అలాగా—అయితే అయాం సారీ—" అన్నాడు ధర్మారావు. అతను కనకానికి కూడా సారీ చెప్పుకుని అక్కణ్ణించి వెళ్ళిపోయాడు.

కనకం ప్రభాకరంవంక గుర్రుగా చూసి—"నువ్వు ఏం చేశావో తెలుసా?" అంది.

"నా విద్యుక్త ధర్మం నిర్వహించాను—" అన్నాడు ప్రభాకరం తాపీగా.

"నీ విద్యుక్తధర్మం—నా మనసుకు బాధపెట్టే పనులు

చేయడమేనా?"—అంది కనకం.

"రోగంతో ఉన్నవాడికి మందు చేదుగానే వుంటుంది. అంతమాత్రాన అది చెడ్డదికాదు. నీ విషయంలో నా డ్యూటీ కూడా అంతే!" అన్నాడు ప్రభాకరం

"అతనితో కాసేపు కబుర్లు చెప్పడమంటే తప్పా?" అంది కనకం.

"చాలామంది మగాళ్ళు మోసగాళ్ళు. అసలే నువ్వు అమాయకురాలివి. తియ్యటి మాటలతో నిన్ను మోసం చేస్తారు. ఒకసారి వాళ్ళ మాటల్లో పడిపోయావంటే ఆ తర్వాత భగవంతుడు కూడా నిన్ను రక్షించలేడు—" అన్నాడు ప్రభాకరం.

"అంటే?"

"అంటేనా? ముసలి పులి బంగారు కంకణం చూపించి ఊబిలోకి ఓ పేదవాణ్ని ఆహ్వానించి—అప్పుడు వాణ్ని హాయిగా ఆరగించిందట. నీకూ అలాంటి గతి పట్టకూడదు" అన్నాడు ప్రభాకరం.

"నాకలాంటి గతి ఎందుకు పడుతుంది? నాకు డబ్బుంది—" అంది కనకం.

"నువ్వు చెడు తిరుగుళ్ళు తిరిగావంటే—మా నాన్న నిన్ను వదిలేస్తాడు. అప్పుడు నీ దగ్గర డబ్బుండదు. మగాళ్ళంతా వేటకుక్కల్లా తరిమి సానివాడలకు తరిమి వేస్తారు. అప్పుడు నీ శరీరం కుళ్ళిపోతుంది...." అని ఇంకా ఏదో అనబోతూండగా కనకం కంగారుగా—"ఇంక ఆపేసేయ్—" అంది.

"నేను చెప్పడం ఆపేస్తాను. కానీ నువ్వు నీ పద్ధతు లాపకపోతే జరిగేది అదే!" అన్నాడు ప్రభాకరం.

"నువ్వు మగాళ్ళ గురించి మరీ దారుణంగా

చెబుతావు. అంతా ఒక్కలా ఉంటారా? సంతోష్ కుమార్ కూడా అందరిలాంటివాడేనా?" అంది కనకం చిరాగ్గా.

"సంతోష్‌కుమార్ — వాడెవరు?" అన్నాడు ప్రభాకరం.

"ఓహో — నీకు సంతోష్‌కుమార్ తెలియదు కదూ!" అంది కనకం తడబడుతూ.

వారికి సమీపంలోనే ఉండి ఈ సంభాషణంతా వింటున్న డిటెక్టివ్ వెంకన్న చాలా ఆత్రుతపడి వెంటనే నిరుత్సాహపడ్డాడు. కనకానికి సంతోష్‌కుమార్ గురించి తెలుసు. అంటే చిన్న క్లూ దొరికింది.

ప్రభాకరం ఎక్కువగా తిరుగుతుండే కనకానికి సంతోష్ కుమార్ తెలుసు. అతడందరు మగవాళ్ళలాంటి వాడూ కాదన్నదామె. అంటే అతడి విలక్షణత్వాన్ని తెలుసుకునేటంతగా వారిద్దరికీ పరిచయం జరిగింది. కానీ సంతోష్ కుమార్ ఎవరో తనకు తెలియదని ప్రభాకరం అంటున్నాడు. ఇష్టంగానో అయిష్టంగానో కనకం కూడా ఆ విషయాన్ని అంగీకరిస్తోంది.

"ఏదో మిస్టరీ ఉంది!" అనుకున్నాడు వెంకన్న.

6

"ఒక్కసారి గాంధీపార్కుకి రావాలి — గేట్లోనే నీ కోసం ఎదురుచూస్తూంటాను —"

"ఎందుకు?" అంది కనకం.

"అన్నీ అక్కడే చెబుతాను —"

"అలాగే ప్రభాకరం — ఇప్పుడే బయల్దేరి వస్తున్నాను" అంటూ ఫోన్ పెట్టేసింది కనకం.

అయిదు నిముషాల్లో ముస్తాబై బయల్దేరిందామె.

ప్రభాకరం బాడీగార్డుగా నియోగించబడ్డాక ఆ ఇంట్లో ఆమెపై బొత్తిగా ఆంక్షలు లేకుండా పోయాయి. బయట ఆమెకేం జరిగినా పూర్తిగా జవాబుదారీ ప్రభాకరానిది.

షెడ్లోంచి కారు తీసుకుని తనే డ్రైవ్ చేసుకుంటూ కారు గాంధీ పార్కు ముందు ఆపింది కనకం. అక్కడ గేట్లో ప్రభాకరానికి బదులు ధర్మారావు కనుల విందు చేశాడు.

"హాయ్—" అంటూ కారు దిగింది కనకం.

ధర్మారావు మౌనంగా ఆమెను విష్ చేసి లోపలకు నడిచాడు. ఇద్దరూ క్రోటన్స్ గుబురు వెనక్కి వెళ్ళి కూర్చున్నారు.

"మోసం చేశానని మీకు నాపై కోపం వచ్చిందా?" అన్నాడు ధర్మారావు.

"మగాళ్ళు ఆడాళ్ళని మోసం చేయడం మామూలే కదా—" అంది కనకం.

"కానీ నేను అందరి మగాళ్ళలాంటి వాణ్ని కాను-" అన్నాడు ధర్మారావు.

"అయితే ప్రభాకరం పేరుచెప్పి ఫోన్లో ఎందుకు పిలిచారు నన్ను?" అంది కనకం.

"మీతో మాట్లాడాలనిపించింది. అందుకు కారణం ...." అని ఆగాడు ధర్మారావు.

"నాకు తెలుసు. అందుకు కారణం నా అందం— అంతేగా...." అంది కనకం.

"కాదు. ఏమాత్రమూ కాదు. మీ ముఖంలోని అమాయకత నన్నాకర్షించడం నిజం. నేను మిమ్మల్ని ప్రేమిస్తున్నమాట నిజం. మీరంగీకరిస్తే మిమ్మల్ని పెళ్ళి

చేసుకోవాలనుకోడం నిజం—అయితే మీతో మాట్లాడా లనుకోడానికి కారణం మీ అందం కాదు—....”

“మ రేమిటి?”

“నా అలవాట్లు వేరు. నేను బార్స్‌కి వెళ్ళను. బీరు కూడా త్రాగను. ఒకరోజు బజార్లో మిమ్మల్ని చూశాను. అప్పుడు మీ ప్రక్కన ప్రభాకరం వున్నాడు. అతను మీతో వ్యవహారించే తీరునుబట్టి—వరుసకు ఏ బావో అయ్యుంటాడు అనుకున్నాను. మీ గురించి తెలుసుకోవా లనిపించింది. మిమ్మల్ని గురించి ఆఖరికి బారులో అడుగు పెట్టాను. అక్కడ....అక్కడ....” అని ఆగాడు ధర్మారావు.

“ఊఁ....అక్కడ....” అంది కనకం కుతూహలంగా.

“అక్కడ మీరు ప్రభాకరాన్ని వదిలిపెట్టి మరో యువకుడితో ఉత్సాహంగా కబుర్లు మొదలుపెట్టారు. మీ తీరు చూడగానే ఆ నూతన యువకుణ్ని మీరు ప్రేమిస్తున్నట్లు అర్థంచేసుకున్నాను. వెంటనే నా ఆశ నిరాశే పోయింది. మీ ప్రేమ చూరగొన్న ఆ అదృష్ట వంతుడి వివరాలు తెలుసుకోవాలనిపించింది. అతడి పేరు సంతోష్‌కుమార్. అవునా?” అన్నాడు ధర్మారావు.

“ఇదంతా మీరు నాకెందుకు చెబుతున్నారు?” అను మానంగా అడిగింది కనకం.

“ఆ సంతోష్‌కుమార్ ఇప్పుడు చచ్చిపోయాడు. మీ ప్రేమ పొందే అదృష్టంలేని ఆ దురదృష్టవంతుడు అన్యా యంగా ఎవరిచేతో హత్యచేయబడి అకాల మరణం పొందాడు. ఈ వార్త తెలియగానే నాకు విచారానికి బదులు సంతోషం కలిగింది. అప్పట్నించీ మిమ్మల్ని కలుసుకుందుకు ప్రయత్నిస్తూ నిన్నటికి నా కోరిక

ఈదేర్చుకోగలిగాను. అయితే ప్రభాకరం నిన్న నా ఆశలన్నీ వమ్ము చేశాడు. అయితే నాలో ఆశ ఇంకా చావలేదు. అతనుండగా మీరు మాట్లాడ్డానికి భయపడుతున్నారనిపించింది. మీతో ఏకాంతంలో మాట్లాడి నిజం తెలుసుకోవాలనిపించింది. మీరు ఊఁ అంటే మీ నాన్నగారిని కలుసుకుంటాను. మీరు ఊఁ అంటే మీ శ్రేయోభిలాషిగా మిగిలిపోతాను"—అంటూ ధర్మారావు చనువుగా ఆమె చేతిని తన చేతిలోకి తీసుకున్నాడు.

కనకం అభ్యంతర పెట్టలేదు. ధర్మారావు మాటల నామె ఆరాధనా పూర్వకంగా వింటూ—"నాకు నిజం చెప్పటం తప్ప మరోటి చేతకాదు. ఇంత చక్కగా ఇంత వరకూ ఏ మగాడూ మాట్లాడలేదు. ఇలా మాట్లాడే మగాడు మోసగాడైతే నేంకాక—మధురమైన అతడి మాటలు వింటూ—లొంగిపోవడంలో నే ఆనందముంటుందని నాకనిపిస్తుంది—" అంది. ఆమె అతడికి మరి కాస్త దగ్గరగా జరిగింది.

ధర్మారావు ఇబ్బందిగా ముఖం పెట్టి—"మరి నువ్వు సంతోష్‌కుమార్‌ని ప్రేమించావు. ఇంత త్వరగా అతణ్ని మర్చిపోగలవా?" అన్నాడు. అతడి సంబోధన మారింది. అతడి చేయి ఆమె నడుమును తాకింది.

"వాడా?" అంది కనకం కోపంగా. ధర్మారావు స్పర్శకు పరవశంతో ఆమె కనులు మూతలుపడుతున్నాయి. "వాడొక పశువు. అహంకారి—"

ధర్మారావు ఆశ్చర్యపడి—"నువ్వు ప్రేమించిన సంతోష్‌కుమార్ గురించి నువ్వేనా యిలాగంటున్నది?" అన్నాడు.

కనకం చిరాగ్గా ముఖం పెట్టి—"వాడి సంగతి ఇప్పు

డెందుకు?" అంది.

ధర్మారావు సుతారంగా తన వేళ్ళను ఆమె నడుంపై నాట్యం చేయించాడు — "నువ్వు సంతోష్‌కుమార్‌ని ప్రేమించావని నాకు తెలుసు. అయితే ఇంత త్వరగా నువ్వు వాణ్ణి మరచిపోతే— రేపు నా విషయంలోనూ అంతే జరుగుతుంది. అసలు జరిగిందేమిటో తెలియాలి కదా—"

కనకం ధర్మారావుకు వీలైనంత దగ్గరగా జరిగింది— "నేను వాడిరూపంచూసి మోసపోయాను. కాని వాడసలు మగాడేనా అని నా అనుమానం. వాడు నాతో ప్రేమ తప్ప ఏమైనా మాట్లాడమని చెప్పాడు. తను నన్ను ప్రేమించలేదట. క్లబ్బులో పేకాడే ఆడాళ్ళంటే వాడికి నచ్చరుట. తను మాత్రం క్లబ్బులకెళ్ళొచ్చు-" అందామె కసిగా.

"అంటే వాడు నిన్ను తీసిపారేశాడా?"

"ఆడదానికి అందం—కను ముక్కు తీరుకాదుట. ప్రవర్తన అట! తను బార్సుకి వెడుతూ తన ప్రియురాలు మాత్రం బార్సుకి వెళ్ళేది కాకూడదన్నాడు. తను క్లబ్బుల్లో పేకాడుతూ తన ప్రియురాలు క్లబ్బుల్లో పేకాడరాదన్నాడు. తను కాబరేలు చూడ్డానికి వెడుతూ తన ప్రియురాలు అవి చూడరాదన్నాడు. అలాంటివాణ్ణి అలాంటివాణ్ణి...." కోపంతో, ఉక్రోషంతో కనకానికి మాటలు రాలేదు.

"అలాంటివాణ్ణి చంపేసినా తప్పులేదు—"అన్నాడు ధర్మారావు.

"నేను అంతే చేయాలనుకున్నాను—" అంది కనకం.

"కొంపదీసి — నువ్వే వాణ్ణి...." అన్నాడు

భయంగా, అనుమానంగా—ధర్మారావు.

"నేనా?" నవ్వేసింది కనకం— "నేను మగాడి చేతిలో చస్తానుకానీ మగణ్ణి చంపలేను. తాత్కాలికోద్రేకంలో వాణ్ణి చంపాలనిపించినా—తర్వాత అది మంచిపని కాదనిపించింది. అలాంటివాడు చచ్చిపోతే నాకేమిటి ప్రయోజనం? బ్రతికుంటే ఎప్పటికైనా ఉపయోగపడొచ్చుకదా? ఏదో రోజున మనసు మారి నన్ను ప్రేమించొచ్చుకదా—"

"అదేం మాట? ఈ రోజు నన్ను ప్రేమిస్తున్నావు—మనం పెళ్ళిచేసుకున్నామనుకో—ఆ తర్వాత కూడా ఇంకా పాతప్రేమికులను గుర్తించుకుంటావా?" అన్నాడు ధర్మారావు.

"అందులో తప్పేముంది? నేను స్వేచ్ఛా జీవిని. నా స్వేచ్ఛను అరికట్టనివాణ్నే నా భర్తగా చేసుకుంటాను. నా దగ్గర డబ్బుంది—" అంది కనకం నమ్మకంగా.

"మరైతే ఆ సంతోషకుమార్ ఎలా చచ్చాడు?"

"నాలాంటి అమాయకురాలి ఉసురూరికేపోతుందా? ఎవడో శేషుట—వాడి స్నేహితుడట. వాడికి బుద్ధిపుట్టి వాణ్ని చంపేశాడు. ఎందుకని అడక్కు—అది నాకు తెలియదు—" అంది కనకం.

"అడగను కానీ నేనేమనుకున్నానో తెలుసా? కోపంతో నువ్వు సంతోషకుమార్ని చంపమని ప్రభాకరాన్ని ఉపయోగించావేమోననుకున్నాను—" అన్నాడు ధర్మారావు.

"ప్రభాకరాన్నా?" అంది కనకం ఆశ్చర్యంగా. తర్వాత ఆమె కొద్దిక్షణాలు ఆగకుండా నవ్వి—"నా మీద చీమ పాకితే నేనే చంపుకోవాలి. చంపడమంటే

అంత భయం అతనికి!" అంది.

"అలాగా—" అన్నాడు ధర్మారావు.

"అనవసరంగా టాపిక్ మారింది. మంచి ప్రేమ కబుర్లు చెప్పు—" అంది కనకం.

7

"చాలా కష్టం మీద ఆమెను వదుల్చుకుని వచ్చాను—" అన్నాడు ధర్మారావు.

"కోత—అసలా పిల్లను బలవంతంగా ఏ హోటల్ గదికో తీసుకుపోయుంటావ్—" అంది సీతమ్మ.

"అవును మరి—నువ్వో స్తావు కదా అని అంతా అలాగే అనుకుంటావు—" అన్నాడు ధర్మారావు.

"జోక్స్ ఆపి విషయానికి రండి-" అన్నాడు వెంకన్న సీరియస్‌గా.

"సీతమ్మ ఏ అబ్బాయితోనైనా హోటల్ గదికి వెళ్ళిందన్న వాస్తవాన్ని బాస్ జోక్‌గా మార్చుకుని సంతోషిస్తున్నారు—" అంది రాజమ్మ.

వెంకన్న నవ్వలేదు — "కథ ఇప్పుడో కొలిక్కి వచ్చింది—కొంచెం కొంచెమే విషయం తెలుస్తోంది. కాసేపు చర్చ జరగాలి—" అన్నాడు సాలోచనగా.

"మీరు మొదలుపెట్టండి—" అంది రాజమ్మ.

"కనకం బంగారయ్య కూతురు. ఆమె శీలవతికాదు. బంగారయ్య ఆమెకు బాడీగార్డుగా ప్రభాకరాన్ని నియమించాడు. ప్రభాకరం కనకాన్ని ప్రేమించి ఆమెపై ఆశలు పెంచుకున్నాడు. కనకం సంతోష్‌కుమార్ని ప్రేమించింది. సంతోష్‌కుమార్ ఆ ప్రేమను తిరస్కరించాడు. సంతోష్‌కుమార్ హత్యచెయ్యబడ్డాడు. ఆ హత్యాస్థలంలో శేషు ఒక్కడే ఉన్నట్లు ఆధారా

లున్నాయి. ప్రభాకరం సంతోష్‌కుమార్ని తన కళ్ళెదురుగానే హత్యచేసినట్లు శేషు అంటున్నాడు. ఇదీ మనకు తెలిసిన కథ. ఇక మనం కొన్ని ప్రశ్నలకు జవాబు గురించి ఆలోచించాలి—

హత్య ఎందుకు జరిగింది?

సంతోష్‌కుమార్ కనకం ప్రేమను తిరస్కరించాడు. అలాంటప్పుడు ప్రభాకరానికి సంతోషకుమార్‌ని హత్య చేయాల్సిన అవసరమేమిటి? కనకాన్ని సంతోషపెట్టటం కోసం తీరికూర్చుని హంతకుడౌతాడా?

బంగారయ్య ప్రభాకరాన్ని ఎందుకు చేరదీశాడు? అతణ్ణి తన ఇంటల్లుడిగా చేసుకునే ఉద్దేశ్యం నిజంగా ఉందా? బంగారయ్య ఈ హత్య చేయించి వుండే అవకాశముందా? ఉంటే అది ఎలాంటిది?

—ఒక్క ప్రశ్నకూ నాకు సరైన జవాబు తోచటం లేదు—" అని ఆగాడు వెంకన్న.

"నాకూ తోచటంలేదు—" అంది సీతమ్మ.

"నాక్కూడా—" అంది రాజమ్మ.

వెంకన్న ధర్మారావువంక చూశాడు. జవాబు చెప్పడానికి అతను మొహమాటపడ్డాడు

సరిగ్గా అప్పుడే ఎదురుగా ఉన్న ఫోన్ మోగింది.

"హలో—" అన్నాడు వెంకన్న.

"నేను పద్మావతీదేవిని—" అంది అవతలి కంఠం.

వెంటనే సీతమ్మ, రాజమ్మ ఫోన్స్ కిందపెట్టేశారు.

ఎక్కణ్ణించి ఫోన్‌వచ్చినా ముగ్గురూ ఒకేసారి తీసి వినటం అక్కడి రివాజు. అయితే వెంకన్నకు వంటింట్లో ఇంకో ఫోన్ కనెక్షన్ ఉంది. అతడి భార్య పద్మావతీదేవి అతడి ఆఫీసుగదిలోకి రాదు. అతడితో ఏం అవసరమున్నా

ఫోన్‌లోనే మాట్లాడుతుంది. తన భార్య దగ్గర్నుంచి ఫోన్ వచ్చినప్పుడు అసిస్టెంట్సు వినకూడదని వెంకన్న ఖచ్చితంగా చెప్పేశాడు. అయినా అప్పుడప్పుడు వాళ్ళు వింటూనే ఉంటారు. ఈ రోజు మాత్రం ధర్మారావు ఉండటంవల్లనో ఏమో — వెంకన్న చేత చెప్పించుకోకుండానే ఫోన్స్ పెట్టేశారు.

"ఏమిటి దేవీ—విశేషాలు!" అన్నాడు వెంకన్న.

"తంటింకా కాలేదు. ఎందుకో తెలుసా?" అంది పద్మావతిదేవి.

"ఒక్క పద్మావతీ చిత్తాల్ని తప్ప ఈ వెంకన్న ఈ ప్రపంచంలో ఎంతటి రహస్యాన్నైనా తెలుసుకోగలడు—"

అసిస్టెంట్సిద్దరూ ముసిముసిగా నవ్వుకున్నారు.

"అయితే చెబుతున్నాను వినండి. మీ కేసు చాలా ఆసక్తికరంగా ఉంది. కానీ దీనిగురించి మీరింతగా ఎందు కాలోచిస్తున్నారో తెలియటంలేదు—" అంది పద్మావతీదేవి.

"అంటే?"

"ఈ కేసులో ప్రభాకరం హంతకుడు. అందులో ఏమీ సందేహం లేదు. ఎటొచ్చీ అతడు హంతకుడని మీరు ఋజువు చేయలేమని భయపడుతున్నారు. అలాంటి ఋజువేదో సంపాదించాలి. హత్యకు కారణమేదో కనుక్కోవాలి. ఈ రెండూ చేయడానికి బదులు మీరు ఇతర విషయాల గురించి ఆలోచిస్తున్నారు—"

"అంటే మేము తప్పుదారిలో నడుస్తున్నామంటావా?"

"అనే అనాలి. హత్యకు కారణం అన్వేషించండి.

ఋజువు మీకు దొరక్కపోతే అప్పుడు నేను చూపిస్తాను"

వెంకన్న ఆశ్చర్యంగా—"హా మూర్ఛవచ్చుచున్నది—నా సతీమణి డిటెక్షన్ చేయుటయా?" అన్నాడు.

అవతలి ఫోన్ క్లిక్‌మన్నది.

"ఏం జరిగింది?" అన్నారు సీతమ్మ, రాజమ్మ కుతూహలంగా.

"ఈ కేసులో హంతకుడు ప్రభాకరమే ననటంలో సందేహంలేదు. హత్యకు కారణం అన్వేషించి తనకు చెబితే—హంతకుణ్ని పట్టిచ్చే క్లూ తను ఇస్తుందిట—" అన్నాడు వెంకన్న.

"మేడమ్ చెప్పిందాంట్లో నిజముంది బాస్! ఎన్ని పక్కల్నుంచి వెతికినా శేషు సంతోషకుమార్‌ని చంపడానికి ఒక్క కారణం కూడా దొరకలేదు. అతడి వివరాలన్నీ అతణ్ని బుద్ధిమంతుడిగా నిరూపిస్తున్నాయి. దాన్నిబట్టి అతడి కథనాన్ని నమ్మాలి మనం. ఆ ప్రకారం హంతకుడు ప్రభాకరం. కానీ ప్రభాకరం ఎక్కడా దొరకటంలేదు. చాలా తెలివిగా వ్యవహరిస్తున్నాడు. అతణ్ని హంతకుడని మనం నిరూపించలేకపోతే అతడికి తనపై నమ్మకం పెరిగిపోతుంది. ఇంకా హత్యలు చేసినా చెయ్యొచ్చు—" అంది రాజమ్మ.

"అన్నట్లు అతడు తమతో ఏం చెప్పాడో శేషు అన్నాడుగదా—తనే హంతకుడని తెలిసినా ఎవరూ తన జోలికి రాలేరట. ఒక విధంగా చెప్పాలంటే ఇది సవాల్. ఈ సవాల్‌ని మనం మౌనంగా స్వీకరించటమేనా లేక అతణ్ని—...." అని ఆగింది సీతమ్మ.

వెంకన్న ముఖం ఎ ర్ర బ డి ం ది. అతను కాసేపు ఆలోచించి ఓ నంబరుకు ఫోన్ చేశాడు. అవతలనుంచి—

"హలో బంగారయ్య స్పీకింగ్ —" అందో స్వరం.

"మిస్టర్ బంగారయ్యా — నువ్వు ప్రభాకరంచేత సంతోషకుమార్‌ని చంపించావు. ఆ విషయం మాకు తెలిసింది. అందుక్కావలసిన ఋజువులు మా దగ్గరున్నాయి. కావాలంటే— పెద్ద పోస్టాఫీసు దగ్గర QMS పోస్టు డబ్బా దగ్గర సాయంత్రం ఆరింటికి నిలబడు. నేను నిన్ను కలుసుకుంటాను—" అన్నాడు వెంకన్న.

"సంతోషకుమార్ ఎవరో, హత్య ఏమిటో నాకు తెలియదు. నేను పోస్టు డబ్బాదగ్గరకు రాను. న్యాయానికి నిలబడే మనిషిని నేను. నీకు నామీద ఆధారాలుంటే అవి పోలీసులకు చూపించటం న్యాయం. అదే నీకు నా సలహా —" అన్నాడు బంగారయ్య. వెంకన్న చెప్పేది వినకుండా అవతల ఫోన్ పెట్టేశాడు.

"చాలా ఓల్డు ట్రిక్ వేశారు బాస్!" అంది సీతమ్మ జాలిగా.

"యూ ఆర్ రన్నింగ్ షార్టాఫ్ ఐడియాస్ —" అంది రాజమ్మ.

అయినా వెంకన్న ఆశగా పోస్టు బాక్సు దగ్గర సాయంత్రం ఆరింటికి బంగారయ్య కోసం ఎదురు చూశాడు. బంగారయ్య రాలేదు. అతడి తాలూకు మనుషులెవ్వరు కూడా అతడికి కనబడలేదు.

రాత్రి పద్మావతీదేవి అతడిపై జాలిపడి — "ఇలా అయితే మీరు పరిశోధనలు ఎంతో కాలం కొనసాగించలేరు —" అంది.

"ఏమీ స్ఫురించటంలేదు దేవీ! ఒక నిరపరాధిని రక్షించటం కోసం నేనేం చేయాలో నీకైనా తెలిస్తే చెప్పు —" అన్నాడు వెంకన్న.

పద్మావతీదేవి నవ్వి—"చెవులే తప్ప కళ్ళులేని న్యాయస్థానాన్ని ప్రభాకరం మోసం చేయాలని పూనుకున్నాడు. కానీ మీకు కళ్ళున్నాయి. నిజం తెలుసుకుని మీరు న్యాయస్థానం చెవులకు ఆ నిజాన్ని చెప్పండి. ప్రభాకరం లాగే మీరూ న్యాయస్థానాన్ని మోసం చేయండి—" అంది.

"అంటే?"

పద్మావతీదేవి నవ్వింది.

8

"ఇన్స్పెక్టర్ రామ్మోహన్ గారేనాండీ?"

"అవును— నేనే ఇన్స్పెక్టర్ రామ్మోహన్ని—"

"ఇన్స్పెక్టర్ గారూ—నన్ను మీరు మన్నించాలి. పశ్చాత్తాపంతో నా శరీరం దహించుకుపోతోంది. మీరు పరిశోధిస్తున్న సంతోషకుమార్ హత్య చేసింది నేను. నా పేరు ప్రభాకరం. నేనెందుకు హత్యచేశానో చెబుతున్నా వినండి. బంగారయ్య కూతురు కనకాన్ని నేను ప్రేమించాను. ఆ అమ్మాయి కూడా నన్ను ప్రేమించింది. అయితే ఈలోగా సంతోషకుమార్ అనేవాడు తెలివిగా ఆమెను ట్రిక్ చేశాడు. ఆమె వాడి వలలో పడింది. వాడు తనకామె అంటే ఇష్టంలేనట్లు నటించి తన ఆకర్షణ ఇంకా పెంచుకున్నాడు.

బంగారయ్యకు చూచాయగా వాడిగురించి తెలిసింది. బాగా ఆలోచించి ఆయన తన కూతుర్ని వాడికే ఇవ్వడానికి నిర్ణయించుకున్నాడు. బంగారంలాంటి పిల్ల, బోలెడు ఆస్తి—ఆ సంతోషకుమార్ గద్దలా ఎగరేసుకోవటం నాకు నచ్చలేదు. వాడి మోసానికి నా కడుపు మండిపోయింది. అయినా వాణ్ని చంపాలని వెంటనే

అనుకోలేదు నేను. చిన్న హెచ్చరిక చేశాను. వాడు లక్ష్య పెట్టలేదు. వరుసగా ఫోన్ కాల్స్ చేశాను. లక్ష్య పెట్టలేదు.

ఆఖరికి ఓ రోజున సంతోషకుమార్ స్నేహితుడు శేషు అనేవాడి పేరుతో ఫోన్ చేసి నాక్కావలసిన చోటుకు రప్పించుకున్నాను. నా ఉనికి గురించి మూడో కంటివాడికి తెలియకుండా అన్ని జాగ్రత్తలూ తీసుకున్నాను. అయితే హత్య జరిగే సమయానికి ఎలా వచ్చాడో అక్కడికి శేషు వచ్చాడు. నేను ఆశ్చర్యపడినా తమాయించుకొని నా దగ్గరున్న రివాల్వర్‌తో సంతోషకుమార్‌ని కాల్చిచంపి— శేషుని బెదిరించి అక్కణ్నించి పారిపోయాను.

శేషు నా గురించి పోలీసులకు చెప్పినా నమ్మరని నాకు తెలుసు. అంత పకడ్బందీగా ఏర్పాట్లు చేసుకున్నాను నేను— కానీ యిప్పుడు బంగారయ్య తన కూతుర్ని ఎలాగూ నాకివ్వడని తెలిసి మతి పోగొట్టుకున్నాను. నాకు లభించని వస్తువు కోసం నేను ఒక అమాయకుణ్ని చంపానని ఇప్పుడనిపిస్తోంది. నేను మీకు దొరుకుతానో దొరకనో చెప్పలేను. ఆ విషయం నేనింకా నిర్ణయించలేదు. నిరపరాధి అయిన శేషుని మాత్రం ముందు వదిలిపెట్టండి—"

రామ్మోహన్ ఆశ్చర్యంగా— "హలో— హలో—" అంటూండగా ఇవతలి పక్కనుంచి వెంకన్న ఫోన్ పెట్టేసి పబ్లిక్ టెలిఫోన్ బూత్ లోంచి బైటకు వచ్చాడు. ప్రభాకరం కంఠాన్ని తను చక్కగానే అనుకరించగలిగాడు. పోలీసులిప్పుడు ప్రభాకరం గురించి అన్వేషణ ప్రారంభిస్తారు. ఈలోగా తను పద్మావతీదేవి సూచించిన

ఆధారానికి సంబంధించిన వివరాలు మరికొన్ని సేకరించాలి.

వెంకన్న బూత్ మారి మరోచోటనుంచి ఒకరిద్దరికి ఫోన్ చేశాడు. తనకు కావలసిన సమాచారం గురించి చెప్పాడు.

తర్వాత అతను ధర్మారావుకి ఫోన్ చేసి పోలీస్టేషన్‌కి వెళ్ళమని చెప్పాడు. అతడి ఆదేశం ప్రకారం ధర్మారావు పోలీస్ స్టేషన్‌కి వెళ్ళి ఇనస్పెక్టర్ రామ్మోహన్‌ని కలుసుకున్నాడు.

"ఇనస్పెక్టర్ సాబ్! మరో హత్య విషయంలో ముఖ్యమైన సమాచార మందించాలని వచ్చాను—" అన్నాడు ధర్మారావు.

"ఏమిటది?" అన్నాడు రామ్మోహన్.

"సంతోష్‌కుమార్ హత్యకేసులో అనుమానితుడు శేషు తప్ప మరెవ్వరూ లేరని పేపర్లో చదివాను. ఈ మధ్య నాకు కనకం అనే అమ్మాయితో పరిచయమైంది. ప్రముఖులు, ధనికులు అయిన బంగారయ్యగారి కుమార్తె ఆమె. మాటల సందర్భంలో ఆమె తనకు బాడీగార్డుగా వ్యవహరిస్తున్న ప్రభాకరం గురించి చెప్పింది. సంతోష్ కుమార్ హత్య జరిగిన రోజునించీ ప్రభాకరం ఏదోలా ఉంటున్నాడట. అప్పుడప్పుడు పిచ్చిపిచ్చిగా మాట్లాడుతున్నాడట. ఒకరోజున అతడామె చేయిపట్టుకొని—"నేను హంతకుణ్ని. నేను సంతోష్‌కుమార్ని చంపాను-" అన్నాడట ఆమెతో. ఆమె భయపడిపోయింది. ఇవన్నీ ఆమె నాకు చెప్పింది. కానీ పోలీసులముందు చెబుతుందో చెప్పదో తెలియదు.

నిన్నటి దినం అతడామెతో — "లాభం లేదు. పోలీసులకు నేను హంతకుడన్న నిజం చెప్పేస్తే గానీ నాకు మనశ్శాంతి ఉండదు. ఆ పని చేసేయాలి—" అన్నాడట. ఈ సమాచారం నాదాకా రాగానే నేనింక ఆగలేక పోయాను. వెంటనే ఈ హత్యకేసు పరిశోధిస్తున్న మీకు మొత్తం సమాచారం అందజేయాలనిపించింది. ఈ సమాచారాన్ని మీరు క్లూగా మాత్రమే తీసుకుని హంతకుణ్ని పట్టుకోండి. ఎంతో అవసరమైతే తప్ప మా పేర్లు బయటకు రానివ్వవద్దు—" అన్నాడు ధర్మారావు.

"చాలా చిత్రంగా ఉంది. శేషు తప్ప మరో ఆధారం లేని ఈ కేసులో హంతకుడు తనంతట తానే పట్టుబడటం చాలా ఆశ్చర్యంగా ఉంది—" అన్నాడు ఇనస్పెక్టర్ రామ్మోహన్.

ధర్మారావు వెళ్ళిపోయిన కొద్ది క్షణాలలో అక్కడికి నలుగురు కానిస్టేబుల్సూ, సబ్ ఇన్స్పెక్టర్ కృష్ణమూర్తి-ప్రభాకరాన్ని వెంటబెట్టుకొని వచ్చారు.

"వాటీజ్ దిస్ నాన్సెన్స్ ఇన్స్పెక్టర్ - నేనేమిటి-సంతోష్‌కుమార్ హత్య చేశానని ఒప్పుకోవడమేమిటి? అంతా అయోమయంగా వుంది. నేను నిరపరాధిని. నాకేమీ తెలియదు-" అన్నాడు ప్రభాకరం గోల పెడుతూ.

"నీ కంఠం స్వయంగా విన్నాను. ఇప్పుడేగా అన్నీ ఒప్పుకొన్నావు. ఇంతలోనే నీ మనసు మారిందా?" అన్నాడు రామ్మోహన్ కఠినంగా.

"నేనేమీ ఒప్పుకోలేదు. నా మనసెప్పుడూ ఒక్కలాగే వుంది—" అన్నాడు ప్రభాకరం.

"సరే—ఈ రాత్రికి కస్టడీలో ఉండు. అన్నీ రేపు విచారిద్దాం—" అన్నాడు రామ్మోహన్.

"మిస్టర్ శేషూ! హంతకుణ్ని మీరు చూశానంటున్నారు. అతడెవరో మీకు తెలియదంటున్నారు. అతణ్ని మళ్ళీ చూస్తే గుర్తించగలనంటున్నారు. ఇప్పుడు మీకో అరడజను మంది మనుషుల్ని చూపిస్తాను. వారిలో హంతకుడెవరో గుర్తించగలరా?" అన్నాడు ఇన్స్పెక్టర్ రామ్మోహన్.

"వారిలో ఉంటే తప్పక గుర్తించగలను. వాడి ముఖం కళ్ళముందు ఫోటోలా ఎప్పుడూ మెదుల్తూనే ఉంటుంది నాకు—" అన్నాడు శేషు. అంతకుముందే తను ప్రభాకరాన్ని గురించి డిటెక్టివ్ వెంకన్నకు చెప్పిన విషయం అతను పోలీసులకు చెప్పలేదు.

తనముందు ప్రవేశపెట్టిన వ్యక్తుల్లో ప్రభాకరాన్ని చూసి—"అతడే హంతకుడు!" అన్నాడు శేషు.

ప్రభాకరం శేషుని చూసి తడబడ్డాడు.

శేషు ఆవేశంగా ఆరోజు జరిగినదంతా కళ్ళకు కట్టినట్లు వర్ణించాడు.

"అబద్ధం—నాకేం తెలియదు. ఇదంతా కట్టుకథ—" అంటూ అరిచాడు ప్రభాకరం.

"మిస్టర్ ప్రభాకరం—అబద్ధాలు మాని ఇంక మీరు నిజం చెప్పాలి—" అన్నాడు డిటెక్టివ్ వెంకన్న.

"నువ్వెవ్వరు?" అన్నాడు ప్రభాకరం.

"నా పేరు వెంకన్న. నేనో డిటెక్టివ్‌ను. నీ గురించి నాకు నేను కొంత ఆరాతీశాను. సంతోష్‌కుమార్‌ను నువ్వు హత్య చేసినట్లు తిరుగులేని ఆధారాలు చాలా ఉన్నాయి—" అన్నాడు వెంకన్న.

"ఏమిటవి?" అన్నాడు ప్రభాకరం అసహనంగా.

"ఏమిటూ? హత్యాయుధం...." అన్నాడు వెంకన్న.

"అది మీకు దొరికిందా?" అన్నాడు ప్రభాకరం. అతడి కళ్ళు ఏదోలాగున్నాయి.

"దొరకలేదు. కానీ అదే నిన్ను పట్టిచ్చింది!" అన్నాడు వెంకన్న.

"నన్ను పట్టివ్వడమేమిటి? నేను హంతకుణ్ని కాను-" అన్నాడు ప్రభాకరం.

"మిస్టర్ ప్రభాకరం సంతోష్‌కుమార్ రివాల్వర్‌తో హత్య చేయబడ్డాడు. హత్య జరిగినపుడు అక్కడున్న శేషుకు రివాల్వర్ దాచే సమయంలేదు. అసలతనికి రివాల్వర్ దొరికే దారిలేదు. రివాల్వర్ కారణంగానే పోలీసులు కూడా శేషును నిరపరాధిగా విశ్వసించారు. అయితే అతను చెప్పే అజ్ఞాత హంతకుడెవరు? అతడెవరో తెలుసుకునేవరకూ రివాల్వర్ సంగతి తేలదు. నీ సంగతి తేలేసరికి రివాల్వర్ విషయం గుర్తుకు వచ్చింది. బంగారయ్య దగ్గర రివాల్వర్స్ గురించి వివరాలు సంపాదించాము. లైసెన్స్‌డు రివాల్వర్సు ఆయనకు రెండున్నాయి. రెండాయన దగ్గర ఎందుకున్నాయీ ఎలా వచ్చాయీ అన్నది మనకు అప్రస్తుతం. ఆయన దగ్గర ఇప్పుడు ఒక్క రివాల్వర్ మాత్రమే ఉన్నది. రెండవది నీకిచ్చానని అంటున్నాడు. తన కూతురికి నువ్వు బాడీగార్డుగా ఉంటున్నావు. కాబట్టి ఎవరైనా బెదిరించడానికి నీ దగ్గర ఓ రివాల్వర్ ఉంటే మంచిదని ఇచ్చాట్ట. అది నువ్వు దుర్వినియోగం చేశావు. దాంతో సంతోష్ కుమార్‌ని హత్య చేశావు—" అన్నాడు వెంకన్న.

"అంతా మోసం—నాకేమీ తెలియదు—"అన్నాడు ప్రభాకరం.

"మరో ఋజువు చెప్పనా?" అన్నాడు వెంకన్న.

ప్రభాకరం ఇంకేం కథ వినాల్సొస్తుందో అన్నట్లు నిస్సహాయంగా వెంకన్నవంక చూశాను.

"నువ్వు సంతోషకుమార్‌ని బెదిరిస్తూ చేసిన ఫోన్ కాల్సన్నీ చంచల విన్నది—" అన్నాడు వెంకన్న.

"నేను సంతోషకుమార్‌ని బెదిరిస్తూ ఫోన్ కాల్స్ చేయడమేమిటి? ఆ చంచల వినడమేమిటి? అసలింతకీ చంచల అంటే ఎవరు?" అన్నాడు ప్రభాకరం.

"ఎదుటి వాళ్ళు ఫోన్‌లో మాట్లాడుకుంటే స్పష్టంగా వినగల శక్తి చంచలకున్నది. ఆమె సంతోషకుమార్ ఎదురింటి డాక్టరుగారమ్మాయి. నీనుంచి ఫోన్ కాల్స్ వస్తే ఆమె తమ్ముడు చిన్నారావు వెళ్ళి సంతోషకుమార్‌ని పిల్చుకువచ్చేవాడు. ఆమె ఎదురుగా సంతోషకుమార్ టెలిఫోన్‌లో నీ మాటలు వినేవాడు. అవన్నీ ఆమె విని ఓ పుస్తకంలో నోట్ చేసుకుంది. కనకాన్ని వదిలిపెట్టమని నువ్వతణ్ని తరచుగా హెచ్చరించటమేగాక ఆఖరికి ఓ రోజున చంపుతానని కూడా బెదిరించావు. నీ బెదిరింపు సంతోషకుమార్ లక్ష్యపెట్టలేదు. అంతే. నిజంగానే చంపేశావు—" అన్నాడు ప్రభాకరం.

"ఇదెక్కడి అన్యాయం డిటెక్టివ్ గారూ—నిజంగానే నేను నిరపరాధిని" అన్నాడు ప్రభాకరం.

"చంచల అద్భుత శక్తిని పోలీసులు కూడా పరిశీలించి ఆశ్చర్య పడ్డారు. రివాల్వర్ గురించి నువ్వు సమాధానం చెప్పుకోవలసి ఉన్నది—" అన్నాడు వెంకన్న.

"రివాల్వర్ గురించి బంగారయ్య చెప్పింది అబద్ధం. ఆయన నాకు అది ఎన్నడూ ఇవ్వలేదు—ఆయినవద్ద రివాల్వర్ ఉంటుందని కూడా నాకు తెలియదు. రివాల్వర్

అవసరముంటుందని నాకు అనిపించలేదు ఎన్నడూ. రివాల్వర్ పేల్చటం కూడా తెలియదు నాకు—" అన్నాడు ప్రభాకరం.

"అన్నీ తెలుసు నీకు—" అంటూ వెంకన్న అరిచాడు.

"మిస్టర్ వెంకన్నా! మీరూరుకోండి. సాక్ష్యాలన్నీ బలంగా వున్నాయి. అతడిచేత నేరం ఒప్పించే పద్ధతి మాకు తెలుసు-" అన్నాడు ఇన్స్పెక్టర్ రామ్మోహన్.

వెంకన్న ప్రభాకరం కళ్ళలోకి సూటిగా చూసి— తల దించుకుని అక్కణ్ణుంచి బైటకు నడిచాడు.

10

"మీరు చాలా దిగులుగా ఉన్నారు—" అంది పద్మావతీదేవి.

"దిగులంటే దిగులేమరి! నీ మాట పట్టుకొని దొంగ సాక్ష్యాలు సృష్టించాను. పోలీసులే మాత్రమూ అనుమానించని ఒక వ్యక్తిపై హత్యా నేరం మోపాను. ఆ వ్యక్తి నిజంగా హత్యచేశాడన్న ఆధారం—నాకు తృప్తినిచ్చేది ఒక్కటంటే ఒక్కటి దొరికితే బాగుండునని చూశాను. ఆ ప్రభాకరం నేరం ఒప్పుకోవటంలేదు. ఎన్ని చెప్పినా, యెన్ని ఋజువులు చూపినా తనకేమీ తెలియదని గోలపెడుతున్నాడు. నేను చెప్పిన ఋజువులాధారంగా పోలీసులతణ్ణి హంతకుడనుకుంటున్నారు. అదే నాకు బాధగా ఉంది. శేషు అనే మంచివాణ్ణి కాపాడ్డం కోసం నేను ప్రభాకరం గొంతు అనుకరించి ఫోన్లో మాట్లాడాను. ధర్మారావు తప్పుడు రిపోర్టు ఇచ్చాడు. చంచల తప్పుడు సాక్ష్యం ఇచ్చింది...." అన్నాడు వెంకన్న ఇంకా దిగులుగానే.

"మరి బంగారయ్య రివాల్వర్ సంగతేమిటి? అది

తప్పైడు సాక్ష్యం కాదుగదా—"

"తనకు దానిగురించే తెలియదంటున్నాడు ప్రభాకరం."

"హంతకుడు తెలుసునని అంటాడా—" అంది పార్వతీదేవి.

"ఏమో—దేవీ! ప్రభాకరం హంతకుడని శేషు చెబుతున్నాడు. అతను మంచివాడు. అతన్ని నమ్మాం, కానీ మనకూ క్కడా ఇంకా వేరే బలమైన ఆధారాలుంటే నాకీ మానసిక క్షోభ ఉండేదికాదు—" అన్నాడు వెంకన్న.

అతను మజ్జిగా అన్నం తింటూండగా—అక్కడ టెలిఫోన్ మ్రోగింది.

"బాస్! మీగురించి ఓ మనిషి వచ్చాడు. అర్జంటుగా చూడాలంటున్నాడు—" అంది సీతమ్మ.

"యెవరతను?"

"ఏమో-మీరొచ్చేదాకా ఏమీ చెప్పనంటున్నాడు-"

వెంకన్న హడావుడిగా ఫోంచేసి తన ఆఫీసుగదిలోకి వెళ్ళి అక్కడ వ్యక్తిని చూసి—"అరే—జనార్దనం—నువ్వా?" అన్నాడు.

"అవును-నా తమ్ముణ్ని కష్టపడి అరెస్టు చేయించావటగా-" అన్నాడు జనార్దనం.

"ఇందులో నా దేముంది? తప్పుచేశాడు. దొరికిపోయాడు...." అన్నాడు వెంకన్న.

"తప్పుచేసింది వాడుకాదు...."

"మరెవరు?"

"జరిగింది వింటావా?" అన్నాడు జనార్దనం—"నా తమ్ముడు క్లబ్బుల్లో తిరుగుతున్నాడని తెలిసేక నేను వాడినో కంట కనిపెడుతూ వచ్చాను. వాడు బంగారయ్య

కూతురికి బాడీగార్డుగా ఉంటున్నట్లు గ్రహించాను. అప్పుడోసారి బంగారయ్యను కలుసుకొని వాళ్ళిద్దరికీ పెళ్ళిచేస్తే బాగుంటుందని సూచించాను. ఆ విధంగా నా తమ్ముడి భవిష్యత్తు బాగుపడుతుందని నా ఊహ. బంగారయ్యా ఒప్పుకున్నట్లే కనబడ్డాడు.

"ఈలోగా సంతోషకుమార్ బెడదవచ్చింది. అతను తెలివిగా కనకాన్ని బుట్టలో వేసుకొన్నాడు. ఆమె దరి జేరాలనుకొన్నకొద్దీ తిప్పికొట్టి తనమీద ఆకర్షణ పెరిగేలా చేసుకొన్నాడు. కనకానికి అతడంటే పిచ్చి వ్యామోహం బయల్దేరింది. తండ్రికి చెప్పింది. బంగారయ్యకు నచ్చి బాటయిందీ సంబంధం. నా తమ్ముడితో పోలిస్తే సంతోషకుమార్ కుటుంబం కాస్త గొప్పగా కనబడ్డది బంగారయ్యకు. ఆయన పిలిచి నాకు విషయం చెప్పేశాడు. నేను సంతోషకుమార్‌కు ఒకటి రెండుసార్లు ఫోన్ చేశాను. నాకు అర్థమయిందల్లా అతడికి కనకమంటే విముఖత లేదనీ-పెద్ద కట్నం గురించి ప్లాను వేస్తున్నాడనీ!

"అప్పుడే నేనో నిశ్చయానికి వచ్చాను—సంతోష్ కుమార్ నా తమ్ముడి భవిష్యత్తుకి అడ్డుగా నిలబడ్డాడు. అతడు లేకపోతే నా తమ్ముడు ఓ లక్షాధికారికి అల్లుడై సిరిసంపదులతో తులతూగుతాడు. హఠాత్తుగా నన్ను పిశాచం ఆవరించింది. కొన్నాళ్ళు జాగ్రత్తగా అన్నీ పరీక్షించి పథకం వేశాను. తమ్ముడికి తెలుసునో, తెలియదో కానీ—కనకం కూడా ఎప్పుడూ ఓ రివాల్వర్ ఉంచుకునేది. అదామె హాండ్ బ్యాగులో అడుగున ఉండేది. ఓ రోజున నేను దాన్ని కాజేశాను.

"అంతా పకడ్బందీగా పథకం వేసుకొన్నాను. నా తమ్ముడికీ నాకూ చాలా పోలికలున్నాయి. ఆ రోజు

నేను నా తమ్ముడిలా తయారై ఇల్లు వదిలిపెట్టాను. అసలు హత్య ఎవరూ చూస్తారని నేననుకోలేదు. ఆ అమ్మాయి చంచల కారణంగా అక్కడికి శేషు వచ్చి కేసులో ఇరుక్కున్నాడు. అప్పుడు నా బుర్ర మరింత చురుగ్గా పనిచేసింది.

"నా జుట్టు నెరిసింది. నల్ల రంగులో అది పోయింది. నాకు మీసాలు లేవు. పెట్టుడు మీసాలు సంపాదించుకొన్నాను. గడ్డం ఏమాత్రం గీయకపోయినా తెల్లగా అసహ్యంగా ఉంటుంది. ఆ రోజు నున్నగా గడ్డం గీసాను. బాగా తెలిసినవారు తప్ప మరెవ్వరైనా నన్ను నా తమ్ముడనే అనుకొంటారు. అందుకే నా తమ్ముడిలా నటించటం కొనసాగించి హత్య పూర్తిచేసి అక్కణ్ణించి వెళ్ళిపోయాను. శేషు ఆ తర్వాత నా తమ్ముణ్ని చూడగల్గటమే అరుదు. ఒకవేళ చూసినా నా తమ్ముడినుంచి అనుమానాస్పదమైన ప్రవర్తన లభించదు. ఇది అభేద్య కేసు. ఏ విధంగానూ నేరం బయటపడదన్న పూర్తి నమ్మకంతో ఉన్నాను.

"కానీ నువ్వు కేసును చేపట్టి తీగలాగి డొంకంతా కదిపావు. నేను ఎవడికోసం ఇదంతా చేశానో ఆ తమ్ముడు జైలు పాలయ్యాక, ఉరిశిక్ష పాల్పడ్డాక నాకీ జీవిత మెందుకు? అనిపించింది. నేను చేసిన నేరానికి వాడు శిక్ష అనుభవించటం నా గుండెను కోసేస్తోంది. ఆ రంపపు కోత భరించలేక ఇలా వచ్చాను. హత్యకుపయోగించిన ఆయుధం—ఆ రోజు నేను వేసుకొన్న డ్రస్సు—జరిగిన విశేషాలు మొత్తం పొల్లుపోకుండా—ఆధారాలన్నీ ఇవ్వగలను. ఆ అమాయకుణ్ని రక్షించి—ఈ హంతకుడికి శిక్షపడేలా చేయి—"

అని అతను కూలబడిపోయాడు.

"మై గాడ్!" అనుకొన్నాడు వెంకన్న—ఇది అతడే మాత్రమూ ఊహించనిది.

"ఒక మనిషిని నమ్మి—ఓ వ్యక్తిపై కచ్చిత నేరాన్నారోపించటం ఎంతవరకూ సమంజసం?" అనుకున్నాడు వెంకన్న. జనార్దనం తన నేరాన్నొప్పుకోకపోతే—తన కారణంగా ఓ నిరపరాధి శిక్షననుభవించేవాడని అనుకోగానే అతడి వళ్ళు జలదరించింది.

—— :ఐపోయింది: ——